त्वां, 'अरुणं' उदयकालीन-सूर्य्यसदृशं 'वृकं' आरण्यमृगवच्छत्रूणां भयहेतुं, अतएव 'उग्रं', 'खजङ्करं' 'खजः' शत्रूणां भर्त्सनं तत्करोतीति 'खजङ्करः', तं, 'मरुतां' देवानाम्, 'अर्चिषः', 'अग्रे', 'रोचमानं' तदीयप्रकाशादप्यधिकेन प्रकाशेन युक्तमित्यर्थः। 'सूर्य्यवन्तं' उपमानार्थं सूर्य्यो अस्यास्तीति 'सूर्य्यवान्', तं, 'मघवानं' अन्नवन्तं, विषवद्वैरिणः सहतेऽभिभवतीति 'विषासहिः', तं, 'नामहृतमं' युद्धेषु शत्रूनतिशयेन तत्तन्नाम्नाह्वयतीति नामहृतमः तम्॥

कल्पः। प्रवाहवेति प्रसार्य्येति। पाठस्तु, "प्र बाहवा सिसृतं जीवसे नः। आ नो गव्यूतिमुक्षतं घृतेन। आ नो जने श्रावयतं युवाना। श्रुतं मे मित्रावरुणा हवेमा" इति। हे 'बाहवा' उभौ बाहू, 'नः' अस्माकं, 'जीवसे' जीवनाय, 'प्रसिसृतं' प्रसृतौ भवतं, 'नः' अस्माकं, 'गव्यूतिं' गोसमूहं, 'घृतेन', 'उक्षतं' सिञ्चतं, 'युवाना' तरुणौ, परस्परमिश्रितौ वा, युवां 'नः' अस्मान् 'जने' जनसमूहे 'आश्रावयतं' सर्व्वत्र प्रख्यापयतम्। हे 'मित्रावरुणरूपौ', बाहू, 'मे' मदीयं 'इमा' इमं, 'हव' हवं आह्वानं, 'श्रुतं' शृणुतम्॥

कल्पः। इन्द्रस्यते वीर्य्यकृत इत्युपावहरतीति। पाठस्तु, "इन्द्रस्य ते वीर्य्यकृतः। बाहू उपावहरामि" [६] इति। हे राजन्, 'वीर्य्यकृतः' पराक्रमकारिणः, 'इन्द्रस्य' परमैश्वर्य्ययुक्तस्य, 'ते' तव, प्रसृतौ 'बाहू' 'उपावहरामि' पुनः सङ्कुचितौ करोमि॥